

Anna Böhmová

Verča & prasorožec

JEDNOROŽCEM
MŮŽE BÝT
KAŽDÝ!

FRAGMENT

Verča a prasorožec

Jednorožcem může být každý

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Böhmová

Verča a prasorožec – Jednorožcem může být každý – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Anna
Böhmová

Ilustrovala
Susanne Göhlichová

FRAGMENT

Emmi & Einschwein – Einhorn kann jeder

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut.

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2018

České vydání © Albatros Media, a. s., 2019

Translation © Martina Valentová, 2019

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.

ISBN tištěné verze 978-80-253-4107-0

ISBN e-knihy 978-80-253-4150-6 (1. zveřejnění, 2019)

OBSAH

Jak měla Verča tajemství	7
Jak Verče nikdo nevěřil	16
Jak to Jenda myslel dobře	26
Jak objevili červa	36
Jak na Verču čekalo nečekané překvapení	44
Jak nic nebylo, jak mělo	54
Jak nikdo neměl lakýrky	62
Jak se znovu ukázal červ	71
Jak se málem objevil jednorožec	78
Jak Lilli pekla dorty	86
Jak Lilli zase pekla dorty	94
Jak měla Verča velké plány	100
Jak Verča a prasorožec lhali	108

Jak jelo dítě na skateboardu	114
Jak se Verča dozvěděla o nebezpečném slově	124
Jak se prasorožec zamokřil	133
Jak se Verča dozvěděla něco děsivého	142
Krátká kapitola s kečupem	149
Jak se přihodily dobré i špatné věci	153
Jak se Verča s prasorožcem dostali do maléru	161
Jak se sálem vznášel smutný obláček	169
Jak Verča objevila tajemství kulinářské magie	178
Jak objevili kouzlo tkaniček	185
Jak všichni slavili	192

JAK MĚLA VERČA TAJEMSTVÍ

Na večer plánovala Verča se svými sourozenci něco zakázaného. Všichni tři lenošili na rohové lavici v kuchyni a připravovali všechno, co k tomu bylo potřeba. Verča krájela okurky na kolečka. Její sestra Majka míchala speciální omáčku podle tajného rodinného receptu a během toho si hrála s mobilem. Mezi nimi seděl jejich bráška Filip a snažil se nacpat si do uší žampiony.

Všichni tři se chichotali a strašně moc se těšili na tu zakázanou věc.

Jen profesor doktor Jindřich Brix, všeobecně nazývaný taťka, se nesmál. Byl odborníkem na letectví, napsal pět knih o letecké technice a pracoval na univerzitě. Jenže ani jedno mu v této chvíli k ničemu nebylo. Pořád se nervózně ohlížel ke dveřím, protože se bál, že je přistihne mamka. Mamka jim to totiž zakázala. Dnes se však měla zdržet v práci, a proto se dětem povedlo taťku přesvědčit.

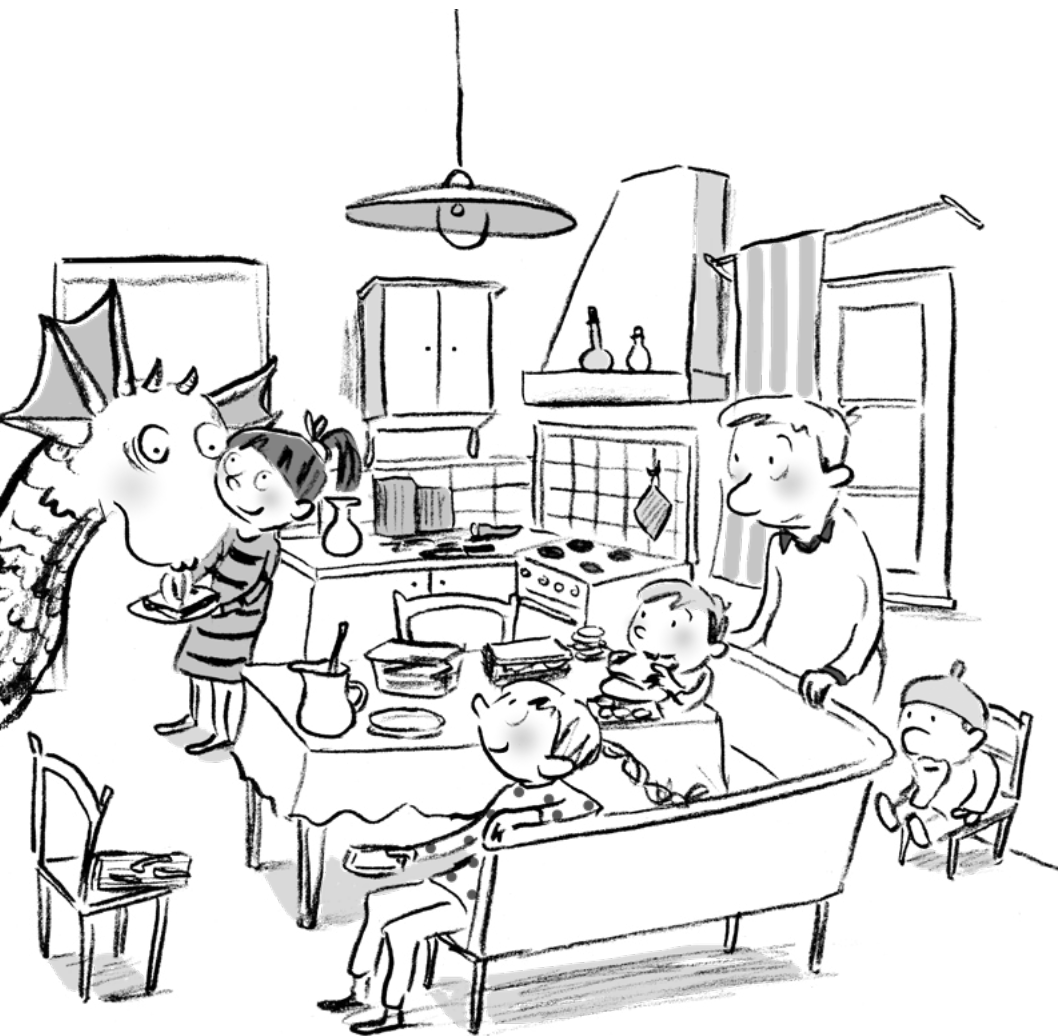
Chtěli si zapéct tousty. Tedy spíš si je chtěli *nechat* zapéct.

S pomocí tatínkova draka.

Jenže mamka totálně, absolutně a stoprocentně zakázala, aby se během jídla chrлил oheň.

Tatkův drak seděl u stěny a snažil se vypadat nenápadně. To od něj bylo velmi ohleduplné, ale naprosto beznadějně. Jmenoval se Jenda a patřil ke druhu modrých draků, což jsou, jak známo, pěkně velcí draci.

A právě proto Jenda zabral značnou část kuchyně. Byl dlouhý jako dvě pohovky a široký jako jedna. Taťka o tom se svou pohádkovou bytostí často debatoval, protože byl toho názoru, že tak velký drak by nemusel být ještě navíc tlustý. Jenže Jenda si naopak myslel, že jídlo je ta nejlepší věc na světě.

Jeho dračí kůže byla zářivě modrá. Na hlavě měl dva růžky a zelené uši.

Jenda si promnul přední tlapy a prohlásil: „Jdeme na to!“ V kuchyni zavládlo nadšení a všichni si naložili plné talíře. Verča si nabrala chléb, uzený sýr, šunku, rajčata a navrch si rozklepla vajíčko. Majka si vzala zeleninu, tři vejce a spoustu speciální omáčky. Filip měl na svém talíři tak velkou hromadu jídla, že mu všechno spadlo, a taťka ho musel napomenout, aby to nepřeháněl. Jenže Filip měl ještě pořád v uších nacpané žampiony a vůbec ho neslyšel.

Sourozenci položili své talíře před Jendu. Drak zručně plival plamínky ohně a opékal ty nejlepší tousty ve městě. Kuchyni provoněla nádherná vůně a všichni nadšeně tleskali.

Jakmile se pustili do jídla, taťka se zeptal: „A už se těšíš, Verčo?“

„Na co?“ divila se Verča na oko, přestože moc dobře věděla, co má na mysli.

„Přece na své pohádkoviny.“

Verča se zakousla do toustu a podívala se na taťku svýma velkýma modrýma očima. Hnědé vlasy měla svázané do culíku a na sobě měla červený svetr s bílým límcem. Nikdo by na ní nepoznal, že neříká pravdu.

„Ne,“ odpověděla. „Nijak zvlášť.“

Jenže to byla lež. Ve skutečnosti už se nemohla dočkat! Celé týdny nemyslela na nic jiného. Měla totiž tajemství, o kterém nechtěla nikomu říct.

Taťka ji pohladil po hlavě. „Už zbývají jen dva dny,“ řekl. „Nemůžu tomu uvěřit. Mé zlatíčko bude mít pohádkoviny!“

Jakmile na to Verča pomyslela, poskočilo jí srdce nervozitou. Za dva dny jí bude deset let. A stejně jako každý obyvatel Šotkova dostane na své desáté narozeniny vlastní pohádkovou bytost.

„Můžu si vzít ještě jeden toust?“ zeptala se, aby změnila téma. Nechtěla se o svých pohádkovinách bavit.

„Jakou pohádkovou bytost bys chtěla?“ zeptala se jí Majka, která se s pokrčenýma nohama rozvalovala na lavici. Verča měla svou sestru moc ráda, jenže Majka bohužel před pár měsíci oslavila už čtrnácté narozeniny. A Verča zjistila, že se od té doby chová pořád buď trochu divně, divně, nebo hrozně divně. Už si spolu ani nehrály, protože Majce to připadalo trapné.

„Nevím,“ řekla Verča.

Už zase lhala. Měla své tajné přání. A jaké! Vydalo by za sto přání k Vánocům a padesát přání k narozeninám dohromady. A bylo naprosto bláznivé. Verča neměla odvalu se s ním někomu svěřit, protože se bála, že by se jí všichni vysmáli.

„Ale jasně, že to víš. Tak už se vymáčkni!“ naléhala na ni Majka. Byla jediné dítě z Brixovic rodiny, které už mělo svou pohádkovou bytost – divokou hudbokočku.

Jmenovala se Mexi a měla štrapaté uši, které jí legračně odstávaly. Ze zad jí vyrůstala neonově zelená křídylka a stejnou barvu měl i její ocas. Dívala se na svět krásnýma šeríkově zbarvenýma očima a mohla se chlubit nádhernou pruhovanou srstí. Když se s ní chtěla Verča pomazlit, Mexi ji většinou poškrábala. A když náhodou měla chuť se přitulit, tak na to Verča zrovna neměla čas. Jen malá poznámka na okraj: Nepleťte si divokou hudbokočku s divokou zběsilokočkou.

Divoká hudbokočka se sice občas chová zběsile, ale bývá naprosto neškodná. Zato divoká zběsilokočka vypadá neškodně, ale její kousnutí je jedovaté

a způsobuje vypadávání vlasů.

Mexi uměla hrát na spoustu hudebních nástrojů, ale stejně dobře hrála

i na domácí spotřebiče.

Právě bubnovala dvěma lžicemi do stolu a všichni se nedočkavě dívali na Verču. Ta však prohlásila, že je jí úplně jedno, jakou pohádkovou bytost dostane.

Poté následovala vášnivá diskuze o tom, která kouzelná bytost je nejlepší. Každý člen rodiny na to měl svůj názor.

Jenda tvrdohlavě opakoval: „Nejlepší jsou draci.“

Filip chtěl dostat trpaslíka. „Nic lepšího než trpaslík neexistuje. To ví přece každý!“ překřikoval je.

Filipu Brixovi bylo šest let a svou pohádkovou bytost měl dostat až za čtyři roky. Štvalo ho, že musí ještě tak dlouho čekat, a proto s sebou pořád tahal plyšového trpaslíka, kterému říkal Fipps. Ten měl hadrové ruce, červenou čepici a velký nos. Filip předstíral, že je Fipps skutečný trpaslík, a dokonce si s ním i povídal. Majce to připadalo trapné, ale Verča svému bráškovi rozuměla. Ona si totiž také moc přála jednu pohádkovou bytost.

„Nejlepší jsou draci,“ zopakoval Jenda.

„Divoká hudbokočka!“ vykřikovala Majka. „Ta je totálně nejlepší.“

„Už nám to konečně řekni, Verčo! Kterou kouzelnou bytost máš nejradši?“ zeptala se Mexi.

„Já mám ráda všechny,“ odpověděla Verča potichu.

„Ale kterou bys *chtěla*?“ zeptala se Mexi a vyskočila na stůl.

„Chtěla bys trpaslíka?“ zajímal se Filip.

Taťka sebral hudbokočku ze stolu a postavil ji na zem. „Všichni moc dobře víte, že si nemáte přát nic konkrétního,“ připomněl jim. „Člověk musí přijmout tu bytost, kterou dostane.“

„Jenže každý o nějaké tajně sní,“ odpověděla Majka a drze se na taťku podívala.

„Já bych chtěl trpaslíka,“ řekl Filip.

„Už toho bylo dost! Je to tak, jak to je. A Verča bude mít svou pohádkovou bytost ráda, ať už bude jakákoliv.“

Děti se na svého tatínka dívaly, jako by mu najednou vyrašily parohy. Právě nastal jeden z těch zvláštních okamžiků, kdy se všechny Brixovy děti na něčem shodly.

„Takže ty tvrdíš, že bude nadšená i ze slinočerva?“ zeptala se Majka.

„Fuj, slinočerv!“ hihňal se Filip.

Verča taťku napjatě pozorovala, protože byla zvědavá, co na to řekne. Jindřich Brix zaváhal a poškrábal se na hlavě. O slinočervech kolovala spousta vtipů, protože je všichni považovali za nejošklivější pohádkové bytosti. Jenže něco takového přece nemohl přiznat, obzvlášť jako profesor. A proto jim taťka s vážnou tváří vysvětlil, že pokud by ho Verča přece jen dostala, bude mít ráda i slinočerva.

Slinočerva? Toho Verča rozhodně nechtěla. A byla ráda, že ani žádného nedostane.

Na ni totiž čekalo něco naprosto úžasného.

Bylo to tak skvělé, že tomu skoro nemohla uvěřit. Štěstím bez sebe položila na prkýnko vídeňský párek a drak Jenda ho opatrnými plamínky opekl. Všichni mu zatleskali a taťka svého draka pyšně poplácal po rameni. Potom se Filip zeptal, jestli by Jenda zvládl opéct i půlky párku. Drak prohlásil, že je to pro něj hračka, ale vypadalo to, že mu to dává docela zabrat. Potom Majka nakrájela párky na kolečka a položila je před Jendu.

Taťka se nervózně ohlédl ke dveřím a pomyslel si, že už to zašlo příliš daleko.

Ale Jenda byl z toho nápadu nadšený. Dalo by se říct, že do něj byl celý žhavý. Chtěl všem ukázat, co dokáže, a chrlil malinkaté plamínky. Šlo mu to ná-

ramně, dokud nepodpálil prkýnko. A potom začal hořet ubrus. Taťka oheň okamžitě uhasil jablečným džusem, ale dřevěné prkýnko bylo zničené a ubrus děravý.

„Ještě štěstí, že to neviděla vaše matka,“ oddychl si taťka. Rychle hodil prkýnko i s ubrusem do koše a vyvětral v kuchyni.

V tu chvíli klaply vchodové dveře a Verča si zděšeně zakryla pusou.

Taťka zbledl.

JAK VERČE NIKDO NEVĚŘIL

Mámina pohádková bytost, malý kvítkovrabc, vletěl do kuchyně a párkrát ji obletěl. Během toho rozhazoval zpod svých křídel květy. Dneska se rozhodl pro pomněnky. Jakmile dopadly Verče na obličej, připadalo jí, jako by už bylo léto, přestože teprve začalo jaro.

Kvítkovrabc se jmenoval Peregrin de Pellegrin, což znělo trochu nadutě, a navíc si to nikdo nedokázal zapamatovat. Proto mu všichni říkali Píp.

Za ním vstoupila do kuchyně mamka, která se jmenovala Pernila Brixová. Ještě pořád na sobě měla svou policejní uniformu, a jakmile si sundala čepici, vypadl z ní její dlouhý blondatý cop. Verče připadalo, že vypadá unaveně.

„My jsme *nedělali* tousty!“ vykřikl Filip.

„Opravdu ne?“ zeptala se mamka. Povytáhla obočí a pozorovala nakousnuté tousty.

Verča nechtěla, aby mamka taťkovi vynadala. „Dělali jsme je v toustovači,“ dodala rychle.

„I ty párky?“ zajímala se mamka.

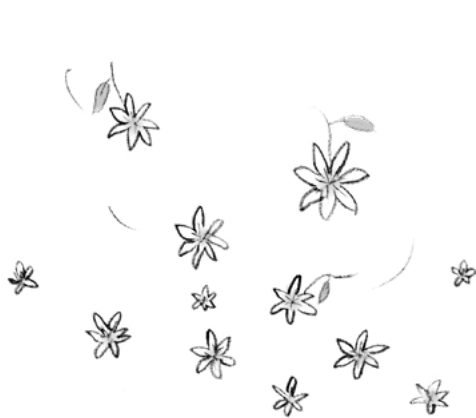
Nikdo jí neodpověděl. Taťka seděl na lavici jako čtvrté dítě. Všichni mamku sledovali, když rozhodným krokem zamířila ke koši a vytáhla z něj prkýnko a ubrus. Nemělo smysl Pernile Brixové lhát. Mohla za to její pohádková bytost. Píp nebyl normální kvítkovrabec, jakého měla například Verčina učitelka hudby. Píp byl kvítkovrabec *dvoutykadláč*. Na čele mu vyrůstala dvě tykadélka a stejně jako jiným podobným kouzelným bytostem mu propůjčovala věštecké schopnosti. Viděl nejen skrze zdi, ale i dveře a odpadkové koše. Někdy to bylo užitečné, třeba když Verče hrozilo, že ve spánku spadne z patrové postele. Nebo když Jenda zasedl dálkové ovládání. Ale pokud člověk právě provedl něco zakázaného, bylo to spíš na obtíž.

Mamka se zhluboka nadechla. „Proboha, Jindřichu! Ty jsi nechal Jendu chrlit oheň kvůli večeri? To snad nemyslíš vážně!“

„Ach, Pernilo,“ řekl taťka.

„Nemyslím to přece špatně,“ dodala mamka. „Ale je to prostě nebezpečné. V práci řeším každý den požáry způsobené neopatrným zacházením s dračím ohněm.“

Jenda mumlal něco o tom, že si dával pozor.

Píp rozhazoval květy zvonků.

„Mějte se zase rádi,“ prohlásil zpěvavě.

Jenže mamka se nenechala tak snadno obměkčit. Došla ke dveřím do obývacího pokoje a řekla: „Musíme si o tom promluvit. Ale ne před dětmi.“

Taťka si povzdychl. „Nemůžeme to vyřešit později?“

„Ne! Vyřešíme to hned!“ Mamka se na něj přísně podívala.

Verču napadlo, že je možná mamka podrážděná, protože má po náročném dni v práci prostě jen hlad. Okamžitě vstala, popadla svůj nakousnutý toust a přinesla jí ho. „To je pro tebe,“ řekla.

„Děkuju!“ Pernila pustila kliku dveří a posadila se. Taťka se na Verču vděčně usmál a všichni sledovali, jak se mamka zakousla do toustu.

„Co na něj říkáš?“ zeptala se Verča.

„Je výborný,“ uznala mamka a spořádala zbytek studeného toustu.

Verča zatím položila před kvítkovrabce list salátu.

„Je na něm kečup,“ brblal Peregrin de Pellegrin, protože byl v jídle velice vybíravý.

Verča podala z lednice čerstvý list salátu.

„Je to bio?“ zeptal se ptáček.

„Prostě to sněž!“ nakázala mamka.

Zatímco ptáček přezvykoval, upřeně se díval na Verču. Kuličky na konci jeho tykadel se rozsvítily. A jéje, to je špatné znamení, pomyslela si Verča. Zahleděla se na svůj talíř.

Ptáček naklonil hlavu na stranu. „Verčo? Ty jsi nedodržela naši dohodu,“ konstatoval. „Včera jsme o tom přece mluvili. Víš, že si nemáš nic přát. A už vůbec ne něco takového.“

Verča pokrčila rameny. Život s pohádkovou bytostí, která viděla skrz zdi, nebyl jednoduchý.

Mamka zbystřila. „Jakou dohodu?“

„To je mezi mnou a Verčou,“ řekl Píp.

„Peregrine, okamžitě mi řekni, o co tady jde!“

Ptáček si povzdychl. „Nehádejte se, prosím. Verča mi slíbila, že už nebude kreslit obrázky své vysněné bytosti. Ale byl někdo z vás v poslední době v jejím pokoji?“

Verča se na ptáčka našťvaně podívala. Ten malý pí-pající žalobníček! Než jim v tom stačila zabránit, rozběhla se Brixovic rodina do jejího pokoje.

Na dveřích už dlouho visela cedule, na které stálo VSTUP TOTÁLNĚ ZAKÁZÁN. Mamka je přesto otevřela a všichni se nahrnuli do Verčina pokojíčku. Jenda už se dovnitř nevešel, takže tam jen nakoukl.

„Hustý!“ zvolala Majka.

Stěny byly poseté obrázky, protože Verča už celé týdny kreslila jednorožce. Na začátku se jim moc nepodobali. Buď byli příliš tlustí, dlouzí, nebo oškliví. A jednorožci nebyli ani tlustí, ani dlouzí a už vůbec ne oškliví. Vypadali překrásně. Kouzelně. Úžasně. Byly to prostě ty nejkrásnější pohádkové bytosti na světě.

Verča se však nevzdávala a pořád se v kreslení zlepšovala. Časem měli jednorožci štíhlé nohy a půvabná těla. Pyšnili se zlatým zatočeným rohem, překrásnou hřívou a laskavou tváří. Přesně tak bude totiž její jednorožec vypadat. Kromě obrázků visely na stěnách i fotografie vystřižené z časopisů. Nacházeli se tu jednorožci z plastelíny a z mušlí. Nechybělo ani mýdlo ve tvaru jednorožčího hovínka. Na nočním stolku se kupily knihy o jednorožcích. Verča vyrobila rohy a přidělala je na čelo nejen všem plyšákům, ale dokonce i své panence. A nad tím vším visel řetěz z praporek, na kterém bylo napsáno JEDNOROŽČE, VÍTÁM TĚ.